

„Köztetek ne így legyen”

Erről a bibliai részről elsősorban azt mondhatjuk: Jézus itt jól kiosztja a farizeusokat. És végül is így van. Mondhatjuk, semmi közünk ehhez a leszúráshoz, nem nekünk szól, hiszen ez az akkori írástudókhöz, Mózes székében ülőkhöz intézett elmarasztalás. Hányszor vagyunk úgy istentiszteleten, veszünk részt misén, előadáson, hogy közben azt gondoljuk: Na, jól megmondta a pap a szomszédasszonyomnak; vagy de kár, hogy nincs itt XY, mert ez a beszéd pont neki szól. Addig míg így gondolkodunk, farizeusok vagyunk. Azt gondoljuk, hogy mi teljesen rendben vagyunk, másoknak van szükségük arra, hogy megváltozzanak. Szálka-gerenda történet. Ismerős, ugye? Párterápiával foglalkozó szakember tudna erről mesélni, hogy mennyi ember kezdi így elmondani problémáját a gondban lévő házasságáról: „Ha a férjem/feleségem megváltozna, ha nem ezt csinálná, nem azt mondaná, nem lenne semmi gond otthon.

A bibliai vallási vezetők a sok száz zsidó törvény betartatásával, aminek persze ők felét sem tartották be, hatalmas terheket raktak a hívek nyakába. Nekünk is vannak elvárásaink, amik nyomaszthatják gyermekeinket, családtagjainkat, barátainkat. Nekünk panaszkodott egy fiatal házaspár, hogy egyikük édesanyja elvárja; minden Szenteste hozzájuk menjenek, pedig ők már szeretnének maguk maradni ezen az ünnepen, pláne hogy már van egy kicsi babájuk. Nagyon megsértődött az anyós, amikor ezt felvetették. Mit tegyenek, kérdezték? Ti, hogy csináltátok, mikor kirepültek a gyerekeitek? El kell tudni engedni őket, mondtuk. Az ilyen fajta terhek meg tudják mérgezni a rokoni kapcsolatokat. Ne rakjunk felesleges terheket gyermekeinkre! Senkire!

Jézus nem serpákat akar belőlünk csinálni, éppen ellenkezőleg, fel akar szabadítani. („Ha a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek” Jn 8,36.)

A farizeusok viselkedése a külsőségekről, az elismerésről, a figyelemfelkeltésről szól. Ki ne esett volna már a hiúság csapdájába: engem hallgatnak, rám figyelnek, én vagyok a központban. Ez többeknek jó érzés. Sokaknak hiányérzetük van, nincs önbizalmuk, otthon is leszólják, nem érzik, hogy szeretve vannak, pedig mindnyájan különlegesen, fontosak, egyediek vagyunk. Isten kezdetektől fogva így néz ránk, megismételhetetlen gyermekére, akibe elrejtett egy darabot magából. Istenarcúak vagyunk mindannyian. Aki ezt nem éli meg, az máshol keresi az elégedettséget, a harmóniát, az fel akar tűnni, meg akarja mondani a tutit, nála van az igazság, elismerésre vágyik, azt akarja, hogy őrá figyeljenek.

Lehet, hogy többnek gondoljuk magunkat másoknál, de nem vagyunk többek. Azt mondja Jézus: a nagyság útja a szolgálat útja. Ha tudunk kisebbek lenni, háttérben maradni, egyszerűbb szolgálatot elvégezni, szinte láthatatlanul, engedni, hogy a másik kerüljön előrébb, akkor vagyunk nagyobbak.

Két tanulsága van számomra a mai igeszakasznak: nekem kell megváltozni; a másikat tegyem láthatóvá, ne magamat.

Kálmán Márta, Budapest